

Chồng và các con không muốn mẹ tôi lên ở cùng

Mỗi ngày bà đều gọi hỏi chuẩn bị phòng ốc chưa để đến ở, tôi lấy lý do nhà chuẩn bị sửa chữa và hẹn lần nữa.

Nhà tôi có hai chị em gái, đều có gia đình riêng được 10 năm nhưng chị gái tôi sống cùng mẹ, vợ chồng tôi sống riêng, cuối tuần tôi đều về thăm mẹ. Nói về gia đình tôi ở quê, tuy không khá giả nhưng cuộc sống ổn định, có đất sản xuất, nuôi trồng, không đến mức nghèo đói. Cha mẹ tôi có vài trăm triệu đồng tích lũy, đất đang canh tác nếu bán ra cũng được vài tỷ đồng. Cha mẹ tôi đi lên từ nghèo khó nhưng sức khỏe mẹ từ bé không tốt, chỉ ở nhà làm việc nhà, cha gánh vác hết công việc đồng áng, kiếm tiền. Có lẽ do vất vả, khó nhọc nên cha rất tiết kiệm, đến mức keo kiệt, không muốn chi tiền ra để làm bất cứ việc gì, chỉ muốn để tiền tích lũy.

Mẹ không đi làm nên lệ thuộc kinh tế vào cha. Ngày tôi còn nhỏ, chứng kiến cha mẹ chửi bới, đánh nhau suốt ngày vì tiền bạc. Việc duy nhất khiến cha chi tiền đó là việc học của chị em tôi. Chị em tôi đều được vào đại học danh tiếng, ra trường có công việc và thu nhập ổn định, chị gái thu nhập không bằng tôi, chồng chị rất chịu khó làm ăn nhưng thua lỗ, phải vay mượn, hiện nay không có khả năng lo cho vợ con vì phải làm trả dần, không có tiền tích lũy.

Cách đây năm năm, chị em tôi tích góp và vay thêm để sửa nhà cho cha mẹ khang trang hơn. Mẹ luôn chê nhà mình không bằng nhà họ hàng, không đẹp, không sang trọng. Chị gái tôi làm văn phòng mức lương vừa phải và có hai con đang tuổi đi học, không dư giả. Vừa rồi chị lại vay 100 triệu đồng trả vào khoản tiền cha bị bạn bè lừa, chị phải thế chấp giấy tờ nhà đất cho ngân hàng. Mẹ luôn lấy lý do chị nghèo khó, không bằng người này người kia trong họ hàng. Mỗi lần đi đám tiệc, gặp họ hàng, bà rất mắc cỡ, về lạ chửi và đuổi chị tôi. Nhiều lần tôi khuyên chị gái dọn ra ở riêng nhưng chị nói mẹ bệnh, ở nhà mẹ không chịu nấu ăn, chỉ nằm trên giường bấm điện thoại. Chị lo nếu đi thì sẽ không có ai lo cơm nước cho mẹ, một thời gian mẹ lại đổ bệnh, mẹ từng như vậy rồi phải nhập viện điều trị rất lâu.

Về vợ chồng tôi, do đặc thù công việc nên cả hai phải là xoay ca ngày đêm, cả hai con tôi còn nhỏ, từ khi học lớp một đã phải ở nhà một mình nhưng chưa từng được sự trợ giúp của mẹ. Ngay cả khi tôi không thể nghỉ làm, nhờ mẹ giúp khi cháu ốm, cũng được một ngày là bà đòi về, lý do là nhìn mặt chồng tôi bà ăn cơm không được. Tôi không bệnh chồng nhưng anh

kiệm lời, bù lại rất thoải mái tiền bạc, đối với nhà vợ không tiếc tiền dù chúng tôi còn vay nợ. Anh sẵn sàng mua xe máy mới, điện thoại xịn tặng cha mẹ vợ.

Khi cha mẹ tôi sửa nhà, chúng tôi đã đưa tiền tích lũy cho mẹ nhưng không đủ, anh sẵn sàng vay lương thêm để cha mẹ tôi sửa nhà mà không phải vay mượn chỗ khác. Mỗi cuối tuần tôi đều tranh thủ về nhà, mua thức ăn cho cha mẹ và tặng mẹ ít tiền tiêu vặt. Thế nhưng mỗi năm vào dịp tết, những năm chồng tôi bệnh phải nhập viện, công ty cắt thưởng tết, không biếu cha mẹ được nhiều tiền, mẹ lại chửi rửa. Cả nhà ăn bữa cơm gia đình vào ngày tết mà mẹ chửi đến nỗi cha tôi không nuốt nổi cơm phải bỏ dở.

Gần đây, vợ chồng tôi mua nhà mới, trả góp trong 15 năm, mẹ đòi ra phố ở với chúng tôi vì lý do nhà dưới quê nhiều muỗi, cha tôi khó khăn, mẹ chịu không nổi. Trong khi mẹ ở nhà luôn chửi rửa cha tôi và anh chị, các cháu. Anh rể nhiều lần muốn dọn ra ngoài nhưng chị tôi không đồng ý. Cha tôi cũng vì tính cách của mẹ mà ở chòi vuông đến giờ cơm mới vào nhà. Tôi chưa biết phải từ chối mẹ như thế nào, vì khi mẹ ra nhà tôi ở cùng lại mĩa mai chồng tôi, bảo anh đi làm nhiều năm nhưng không làm lãnh đạo, chê bên chồng tôi nghèo khó, không giàu bằng các anh chị họ của tôi. Nếu tôi nói đỡ lời cho chồng, mẹ hờn mát, không ăn cơm, chưa kể cả ngày bà coi điện thoại, đặt hàng rồi đưa địa chỉ tôi để tôi nhận hàng và trả tiền.

Những lúc giận dữ ba cha con tôi, mẹ lại gọi điện cho đằng ngoại, kể tội chúng tôi với các dì, các cậu, để rồi các cậu gọi điện chửi chửi chúng tôi. Phải nói thêm, mẹ luôn tính toán với chị em tôi từng nghìn đồng. Năm 2010 tôi đi Sài Gòn học đại học, biết gia đình khó khăn, mỗi tháng tôi xin gia đình hỗ trợ 300 nghìn đồng nhưng mẹ không đồng ý, kêu tôi nghỉ học. Cha đã động viên, kêu tôi cố gắng học, mỗi tháng cha đi làm thuê thêm để gửi tiền và chị tôi gửi thêm 500 nghìn đồng cho tôi. Trước khi tôi vào đại học, được nhận hai học bổng lên đến 20 triệu đồng, mẹ kêu đưa cho mẹ hết, khi tôi lên xe nhập học mẹ chỉ cho tôi một triệu đồng.

Dù keo kiệt với chúng tôi nhưng mẹ sẵn sàng cho bạn bè mượn tiền. Vừa rồi bà muốn đi khám bệnh ở TP HCM nên kêu tôi đưa 10 triệu đồng, tôi không có tiền nên chỉ đưa tám triệu đồng. Sau đó, tôi phát hiện bà không đi khám bệnh mà đưa bạn mượn hết số tiền này cùng với số vàng đeo trên người, rồi người bạn đó bỏ trốn. Tôi trách bà sao không đi khám bệnh, bà nói cho có tí tiền mà trịch thượng, chỉ biết quăng tiền chứ không lo sức khỏe của bà. Trong khi ở nhà, vợ chồng chị gái tôi phải làm mọi việc, mẹ ngủ dậy ăn sáng xong lại tiếp tục xem điện thoại, đến nhà bạn chơi, đi chùa. Bà có thể đi theo đoàn thiện nguyện gần 1.000 km nhưng trách chị em chúng tôi không đưa bà đi khám bệnh nên bà không đi.

Chồng tôi không có ý kiến về việc mẹ vợ lên sống cùng nhưng tôi biết thật sự anh không muốn. Bà nói nếu không đến nhà tôi thì cha tôi phải để cho bà nửa số đất gia đình đang

canh tác, bà bán rồi dọn đi nơi khác sống. Bà đã kêu người đến xem đất, thỏa thuận giá cả.

Tôi không biết nên làm sao vì biết mẹ không tự chăm sóc bản thân, hay đau yếu. Nếu làm như lời cha tôi để bà bán đất và lấy tiền đi thì chắc chắn vài năm nữa bà không còn tiền, lại quay về. Trường hợp bà ra nhà tôi ở, không khí gia đình trở nên ngột ngạt, các con tôi đều phản đối vì bà ngoại thường xuyên chửi rửa chúng. Tôi phải làm sao đây?

Hằng Nga